

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2008 r.,

skargi E. M. i R. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt III Ca (...), wydanego w sprawie z wniosku T. B., T. B. i M. B.

przy uczestnictwie E. M., R. M., U. W., C. L., N. M. i H. T.

o zniesienie współwłasności,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2007 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację uczestników E. M. i R. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w K.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uczestnicy zarzucili naruszenie art. 621 k.p.c., rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i wzorów dokumentów w zw. z art. 4, 25 i 26 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece i wnosili o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie

uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.). Skarżący tego obowiązku nie spełnili; wskazali jedynie, że kwota „26 074,93 zł” stanowi „wartość negowanego rozstrzygnięcia” oraz stwierdzili, że „przez wydanie zaskarżonego orzeczenia uczestnicy utracili część lokalu handlowego o powierzchni 23,89, który dotychczas użytkowali”, co nie jest uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m. in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Wniesiona skarga również tego warunku nie spełnia; ograniczono się w niej tylko do stwierdzenia, że zaskarżone postanowienie "nie podlega kasacji ani wznowieniu postępowania".

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m. in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.